

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. J.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. KUUK/78439/2019/DS,
JID: 95361/2019/KUUK /Pan,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. KUUK/78439/2019/DS, JID: 95361/2019/KUUK /Pan, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 9. 2018, č. j. MDC/94056/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o silničním provozu“), přičemž mu byla dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dotčeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 10. 9. 2017 v 21:21 hodin, v Děčíně VIII, v ulici Teplická, v blízkosti č. p. „X“, ve směru jízdy do centra Děčína, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Rychloměrem Ramer 10C mu byla naměřena rychlost 75 km/h. Po odečtení tolerance ± 3 km/h, tedy 72 km/h. Žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 22 km/h. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný zastával názor, že rychloměr byl ověřen, byl užit obsluhou k tomu proškolenou a v případě nedodržení návodu k obsluze rychloměru by jeho interní kontrolní mechanizmy žádný výstup měření nezobrazily, přičemž tento názor byl v rozporu s obsahem spisu. Správní spis obsahoval vyjádření Českého metrologického institutu, dle kterého rychloměr sám nedokáže vyhodnotit, zda bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, a tedy fotografie vznikne i v případě jeho nedodržení. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a zároveň je nezákonné, jelikož žalovaný vzal za základ skutková zjištění, která jsou v rozporu s podklady obsaženými ve správním spise.
 3. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož tvrzení žalobce o tom, že bylo měřeno nesprávně a došlo ke zkreslení naměřené rychlosti, podložená důkazními návrhy, byla odmítnuta toliko na základě tří argumentů. Nejprve správní orgán nesprávně reagoval na výtku, že bylo měřeno nesprávným způsobem tím, že policista provádějící měření byl řádně proškolen, což však neprokazuje, že v daném případě bylo skutečně měřeno v souladu s návodem k obsluze. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015-37. Žalobce uvedl, že k namítanému nesprávnému měření v rozporu s návodem k obsluze je irrelevantním argumentace správního orgánu tím, že rychloměr měl platné ověření. Takové ověření nemůže nikterak doložit, že v daném případě bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. A posledním nesprávným argumentem správního orgánu byla jeho úvaha, že v případě nedodržení návodu k obsluze rychloměru by nebyl záznam o měření rychlosti vůbec vytvořen.
 4. Žalobce sdělil, že žalovaný neprovedl jím navrhané důkazy dvěma vyjádřeními Českého metrologického institutu, které žalobce připojil k doplnění odvolání, a ani neuvedl důvody, proč je neprovedl. V této skutečnosti shledal žalobce nedostatek tzv. opomenutých důkazů, tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009-114, a ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 32/2016-31.
 5. Dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s jím navrženými důkazy v doplnění odvolání (ohledání místa, výslech hlídky a doložení originální fotografie z měření) a ani neuvedl
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvody, proč předmětné důkazy neprovedl. Neprovedením uvedených důkazů byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce sdělil, že jeho námitky týkající se místa měření rychlosti s nedostatečným prostorem pro výtyčku nebyly typizované, ale věcně a podložené důkazy, a tudíž měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru.

6. Žalobce sdělil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostatečně přesně vymezeno protiprávní jednání žalobce, neboť správní orgán toliko konstatoval, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 22 km/h. Z výroku však není patrné, jaká rychlost byla žalobci naměřena a jakou rychlostí měl žalobce jet po odečtení zákonné odchylky. Podotkl, že nelze předpokládat, že správní orgán provedl výpočet správně. Skutek tedy nebyl ve výroku náležitě popsán ve smyslu § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Zdůraznil, že ve výroku rozhodnutí je nutno definovat jednání samé, nikoliv pouze v čem je sledována jeho protiprávnost. V daném případě bylo jednáním samým jízda vozidla určitou rychlostí. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/99, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375.
7. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, odkázal přitom zejména na ústavně garantované právo na soukromí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stěžejním důkazem v daném případě byl výstup z rychloměru pořízený proškolenými policisty a platný ověřovací list rychloměru, který dokládá jeho funkčnost v době měření. Podotkl, že ověřovací list k rychloměru je veřejnou listinou, u níž se předpokládá správnost, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 1012016-77. K funkčnosti rychloměru rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. K námitce žalobce konstatoval, že k doplnění odvolání nebyla žádná vyjádření Českého metrologického institutu připojena, a tudíž se k nim nemohl ve správním řízení vyjádřit, ani je provést jako důkazy. Žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně, stejně jako žalovaný, založil své rozhodnutí na podkladech obsažených ve správním spise, zejm. na výstupu z rychloměru, a reagoval na námitku žalobce provedením návodu k obsluze rychloměru, čímž přiblížil interní kontrolní mechanismus rychloměru. K tomuto bylo poukázáno na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010-51. Žalovaný k žalobní námitce, že nevypořádal všechny navrhované důkazy, sdělil, že své rozhodnutí založil na podkladech obsažených ve správním spise, které postačovaly k tomu, aby mohl konstatovat, že žalobce přestupek spáchal. Provádění dalších důkazů tedy považoval za nadbytečné. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 75 A 23/2017-36. Žalovaný podotkl, že ve správním řízení mj. provedl důkaz návodem k obsluze a vypořádal námitku ekonomické zainteresovanosti výrobce a ověřovatele použitého rychloměru. Žalovaný rovněž podotkl, že námitka konstatující, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, je častou typizovanou námitkou řidičů v přestupkovém řízení, kteří se dopustí přestupku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

překročením nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37. Uvedl, že ve výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechny potřebné náležitosti a jednání žalobce je v něm dostatečně určité, přesně a srozumitelně popsáno. Nadto je v odůvodnění podrobněji rozepsáno, jakého přestupku se žalobce uvedeným jednáním dopustil. K námitce nezveřejňování údajů na webu Nejvyššího správního soudu žalovaný sdělil, že k tomuto není nikterak kompetentní. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i právní zástupce žalovaného s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není s ohledem na uplatněné žalobní námitky důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 10. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 10. 9. 2017, výstup z rychloměru, ověřovací list rychloměru a seznam policistů proškolených s rychloměrem Ramer 10. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 10. 9. 2017 v 21:21 hodin, v Děčíně VIII, v ulici Teplická, v blízkosti č. p. „X“, ve směru jízdy do centra Děčína, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Mondeo, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Rychloměrem Ramer 10C mu byla naměřena rychlost 75 km/h. Po odečtení tolerance ± 3 km/h, tedy 72 km/h. Žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 22 km/h.
13. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 8. 11. 2017 příkaz, proti němuž žalobce podal včasný odpor. Následně se dne 3. 1. 2018 na žádost žalobce konalo ústní jednání, ze kterého se však zmocněnec žalobce telefonicky omluvil a pouze nahlédl do spisu. Správní orgán prvního stupně tedy po provedeném ústním jednání bez přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce následně dne 3. 1. 2017 vydal první rozhodnutí ve věci rozhodnutí. Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí odvolal, načež mu správní orgán prvního stupně v rámci autoremedury vyhověl a uvedené rozhodnutí zrušil. Následně dne 29. 8. 2018 proběhlo ústní jednání za přítomnosti zmocněnce žalobce, kde se především prováděl důkaz čtením návodu k obsluze rychloměru, načež bylo dne 19. 9. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalobce rozhodl napadeným rozhodnutím.

14. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí především v tom, že žalovaný zastával názor, že v případě nedodržení návodu k obsluze rychloměru by jeho interní kontrolní mechanismy žádný výstup měření nezobrazily, přičemž tento názor byl v rozporu s obsahem spisu. Správní spis obsahoval vyjádření Českého metrologického institutu, dle kterého rychloměr sám nedokáže vyhodnotit, zda bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, a tedy fotografie vznikne i v případě jeho nedodržení. Žalovaný neprovedení uvedených dvou vyjádření Českého metrologického úřadu ani neodůvodnil, v čemž žalobce spatřoval vadu tzv. opomenutých důkazů. Žalovaný rovněž neprovedl, ani nijak nerefletoval na žalobcem navržené důkazy ohledáním místa spáchání přestupku, výsledkem hlídky a doložením originální fotografie z výstupu měření. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné, jelikož ve výroku není dostatečně přesně vymezeno protiprávní jednání žalobce, neboť správní orgán toliko konstatoval, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 22 km/h. Z výroku však není patrné, jaká rychlost byla žalobci naměřena a jakou rychlostí měl žalobce jet po odečtení zákonné odchylky.
15. Soud k výše uvedené námitce nepřezkoumatelnosti toliko konstatuje, že žalobcem tvrzená vyjádření Českého metrologického institutu nejsou součástí doplnění odvolání, které bylo žalovanému doručeno datovou schránkou dne 5. 11. 2018, přičemž doručenka k oné datové zprávě rovněž neobsahuje jako přílohy žádné soubory označené jako vyjádření Českého metrologického institutu, ale pouze soubor označený jako doplnění odvolání žalobce a soubor mail ve formátu html pro tvorbu webových stránek. Ani v dalších částech správního spisu nejsou uváděná vyjádření Českého metrologického institutu obsažena. Žalovaný tedy nepochybil, když se fakticky nemohl k uváděným dokumentům v rámci odvolacího řízení nikterak vyjádřit, a nerozhodoval v rozporu s obsahem správního spisu.
16. Zrovna tak žalovaný nepochybil, když se dostatečně vypořádal s v doplnění k odvolání navrženými důkazy na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde především uvedl: „*K námitce zmocněnce obviněného, kde namítá, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, když vozidlo policie nemohlo být řádně ustaveno, kdy toto chtěl prokázat důkazem návodem k obsluze, ohledáním místa měření za účelem zjištění šířky vjezdu a polohy měřícího vozidla v něm a výsledkem obsluhy měřícího zařízení s důrazem na zjištění postupu ustavení měřícího zařízení, odvolací orgán konstatuje, že stěžejním důkazem je v případě uvedeného přestupku záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřícího zařízení. Pro věc je tedy klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla.*“ Z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný považoval skutkový stav již za dostatečně zjištěný na základě podkladů obsažených ve správním spise, a tudíž nebylo nutné provádět další žalobcem navrhované důkazy. Soud se tedy ani v tomto případě neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
18. Soud konstatuje, že žalobní námitka týkající se nedostatečně vymezeného protiprávního jednání žalobce ve výroku prvostupňového rozhodnutí je lichá. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h v obci o 22 km/h, jak namítal žalobce. To však nečiní specifikaci protiprávního jednání žalobce jakkoliv neurčitou, neboť je nade vší pochybnost zřejmé, čeho se žalobce dopustil. V kombinaci s datem, časem a místem spáchání přestupku, je tak ve výroku skutek popsán individualizovaným způsobem, že lze vyloučit záměnu onoho protiprávního jednání s jiným, zejm. s ohledem na otázku *litispendence* a *res iudicata* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Nadto žalobcem namítaná přímo naměřená hodnota rychlosti a hodnota rychlosti po odečtu odchylky spolu s aplikovaným algoritmem je součástí odůvodnění např. na str. 2 napadeného rozhodnutí. Žalobci se tedy ani touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit a napadené rozhodnutí hodnotí soud jako přezkoumatelné.
19. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, vyplynulo, že: *„Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“*
20. Soud následně přistoupil k vypořádání se se skupinou námitek týkajících se provedeního měření, kdy žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze s ohledem na faktickou nemožnost výtyčky v místě měření. Odmítal přitom argumenty žalovaného, že měření prováděl policista proškolený k obsluze použitého rychloměru, že rychloměr měl v době měření platný ověřovací list a že rychloměr je vybaven vnitřními kontrolními mechanizmy, které by v případě nedodržení návodu k obsluze rychloměru měření vůbec nepřipustily.
21. K výše uvedené námitce nezbylo soudu než víceméně argumentovat v obdobných intencích, jak to činily správní orgány, neb žalobci se nepodařilo žádným tvrzením zpochybnit zjištěný skutkový stav, jak byl správními orgány doložen. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že měření prováděl policista proškolený k obsluze rychloměru Ramer 10C, rychloměr měl v době měření platný ověřovací list a na výstupu z rychloměru byla jasně čitelná fotografie registrační značky vozidla žalobce, datum a čas měření, místo měření a naměřená rychlost. Taktéž soud v tomto směru poukazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž byl Nejvyšším správním soudem aprobován závěr znalce, že v případě fatálního nedodržení návodu k obsluze rychloměru, které by mělo za následek nesprávné naměření rychlosti, by vnitřní kontrolní mechanizmy rychloměru měření anulovaly. Předmětný rozsudek se týkal přímo rychloměru typu Ramer 10C, který Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byl použit i v nyní posuzovaném případě. Soud rovněž zdůrazňuje, že ne každé případné drobné nedodržení návodu k obsluze rychloměru, musí mít okamžitě za následek závažné zkreslení naměřené rychlosti. Soudu je dobře známá dlouhodobá úporná snaha zástupce žalobce zpochybnit jakékoliv měření rychlosti za každou cenu svými typizovanými námitkami v případech rutinních přestupků řidičů. Avšak v tomto případě se žalobci způsob měření rychlosti zpochybnit nepovedlo.

22. K žalobě žalobce přiložil dvě vyjádření Českého metrologického institutu, které však výslovně nenavrhl provést jako důkaz. Rovněž žalobce souhlasil s vyřízením věci bez jednání, ačkoliv si musel být jeho právní zástupce specializující se v řízeních podle s. ř. s. velmi dobře vědom skutečnosti, že důkazy lze v předmětném řízení provést pouze při jednání soudu ve smyslu § 77 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy z procesní opatrnosti uvádí, že předložená vyjádření Českého metrologického úřadu neprovedl jako důkaz ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s., a to pro nadbytečnost.
23. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, ani nevydal zástupcem žalobce požadované vyjádření, že věc patří do kompetence státní správy Nejvyššího správního soudu. Pokud má zástupce žalobce námitky stran zveřejňování jeho osobních údajů v rozhodnutích správních soudů, kde figuruje jako právní zástupce, na webu Nejvyššího správního, nechť se přímo obrátí s podnětem na státní správu Nejvyššího správního soudu. Soud dodává, že k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
24. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
25. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je právní zástupce žalovaného ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. srpna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)